

топка на чудния уредъ изведнажъ клюмна къмъ земята и имъ показа мѣстото на скритото имане.

Сега, обвзети отъ трескаво нетърпение, часъ по-скоро да уда-
рятъ въ казана, и безъ да си продуматъ нито дума, тѣ се пипнаха
за инструментитѣ и се запретнаха здравата на работа. Копаеха и...
копаеха.

Копаеха и тогава, когато дѣдо Шипко, клатушкайки се, при-
ближи до кладенчето. Но тѣ не го видѣха. Тѣ не виждаха нищо
друго, освенъ ямата предъ тѣхъ, която
всѣки мигъ ставаше все по голѣма и
по-голѣма. Сепнаха се едва тогава,
когато нѣкой се прокашля близу-близу
до тѣхъ.

Пешо изпустна търнокопа и замръз-
на на мѣстото си. Точно срещу себе
си той видѣ една дълга като върлина
бѣла сѣнка...

— Вампиръ! — мина като мълния
презъ главата му.

Обзетъ отъ ужасъ и съ щръкнали
коси, той се обърна къмъ Митко, но
сърѣ само... петитѣ му. Митко съ
всички сили летѣше презъ мочуритѣ
къмъ градчето, захвърлилъ безславно лопатата си. Следъ мигъ по
неговия пжтъ хукна съ покосени крака и Пешо.

А тамъ — при Велковото кладенче край изкопаната праздна
дупка останаха като пушки на сразени войници търнокопа, ло-
патата, чукътъ и... чудниятъ уредъ на чичо Серги, за да се чуди
надъ него чакъ до сутринята дѣдо Шипко Бърдето.

Георги Русафовъ